

Af MILLE VISTISEN, elev på Vardeegnens Gymnasieforberedende Efterskole, 2020/2021

Første gang jeg var ved vadehavet, var jeg lille, og minderne omkring det er prikker, jeg prøver at forbinde. Det var med min familie. Min far. Min mor. Min søster. Og vi så sælerne, men ikke som andet end grå silhuetter langt fra, hvor vi stod. Det var i sommerferien. Det er jeg ret sikker på. Måske det var en solrig dag? Vi kørte længe over det våde sand. Jeg forestiller mig det, som var det bare en ørken med mudder i alle retninger. Jeg husker slet ikke vandet. Måske det var meget lavt den dag. Mine forældre har ellers tit fortalt om det. At vi kørte for langt ud, for at se sælerne, og var lige ved at blive indhentet af tidevandet på vej tilbage.

Anden gang jeg var ved vadehavet, var jeg teenager, og på udflugt med min klasse. Naturvejlederen som viste os rundt talte så monotont, at jeg lod hans stemme fortone og min opmærksomhed fæstnede på den svagt blå himmel, hvor fuglene havde samlet sig for at lave mønstre. De virkede så frie og levende, som de dansede i vinden, højt over os. Hvor jeg ønskede, at jeg kunne flyve med dem, og betragte strømrender og dæmninger og resten af verden, mens det hele gik i et, langt under mine vinger.

Tredje gang jeg var ved vadehavet, var jeg ung og nyforelsket. Det gjorde ikke noget, at havet ikke interesserede mig, for jeg var der sammen med dig. Du kunne se noget smukt ved det grå forårsvejr. Ved de udtørrede planter. Den tomme himmel. Selv ved lyden af vores gummistøvler, der går gennem mudderet. Vejret var i dvale. Helt stille og lydløst. Det samme var havet. Vi gik i timevis, mellem marsk og diger, og jeg blev opslugt af din stemme, som var det mudderet under vores fødder. Du fortalte mig om naturen. Den barske men smukke natur der var at se, hvor end vi kiggede hen. Du fortalte om hvordan den tilvønnede sig. Til havet og til blæsten. Du fortalte om, hvordan den hver eneste dag kæmpede for at overleve. Overleve. Hvor du smilte, når du snakkede om, at den overlevede.

Fjerde gang jeg var ved vadehavet, gik jeg alene langs kysten. Den dag var der skumsprøjt. Det var nyt. Havet var højt. Bølgerne vilde. Den tunge regn, havde skræmt alt levende væk, og jeg mødte ikke så meget som en fugl, mens jeg gik over markene, som var halvt forsvundet i mudder og tidevand. Lyden af bølgeslag fik alt det fredfyldte til at forsvinde, men på en måde, var jeg glad for at havet var så højlydt. Det gjorde at jeg sparede min egen stemme, for havet skreg på mine vegne.